

Tax24

Przegląd interpretacji i orzeczeń podatkowych z komentarzem

Spis treści

Podatek od towarów i usług

- 1 Sprzedaż udziału we własności nieruchomości – dostawa towarów czy świadczenie usług?
- 3 Prawo do odliczenia z tytułu wydatków na wyposażenie placówek partnerskich
- 5 Udostępnianie samochodów zastępczych częścią usługi serwisowej – niemożliwość pełnego odliczenia VAT od zakupu aut
- 7 Prawo do wystąpienia z wnioskiem o zwrot VAT przysługuje byłym wspólnikom spółki cywilnej
- 9 Faktury VAT mogą być wystawiane w dowolnym języku unijnym

Podatki dochodowe

- 11 Kwestia powstania różnic kursowych w związku z wystawianiem faktur zaliczkowych
 - 13 Podatkowe skutki transakcji zamiany udziałów dla spółki nabywającej
 - 15 Koszty związane z bezskuteczną próbą pozyskania gruntu pod budowę nie są kosztem zaniechanej inwestycji
-

Sprzedaż udziału we własności nieruchomości – dostawa towarów czy świadczenie usług?

Organ: Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie

Data: 06-05-2009

Sygnatura: IPPP1-443-92/09-6/IZ

Typ dokumentu: Interpretacje indywidualna

Teza

W przypadku zbycia udziału w nieruchomości, dotychczasowy właściciel przenosi na nabywcę prawo do rozporządzania tą nieruchomością jak właściciel, w zakresie w jakim uprawnia go do tego wysokość jego udziału. Zatem nabycie udziału w nieruchomości należy rozpatrywać w kategorii dostawy towarów w rozumieniu art. 7 ust. 1 ustawy o VAT z 2004 r. Spółka planując transakcję zbycia udziału w nieruchomości działać będzie w charakterze podatnika VAT. Transakcja stanowi czynność podlegającą VAT.

Stan faktyczny

Spółka jest właścicielem nieruchomości gruntowej, nabytej dla celów prowadzonej działalności gospodarczej (wynajem powierzchni magazynowych). Na nieruchomości budowany jest obecnie budynek magazynowy wraz z infrastrukturą towarzyszącą. W najbliższym czasie spółka planuje sprzedać udział we własności nieruchomości innej spółce. Wraz z umową sprzedaży podpisana zostanie umowa quoad usum określająca sposób korzystania nieruchomości objętej współwłasnością. Każdej ze stron umowy przypadnie część nieruchomości do wyłącznego korzystania i pobierania pożytków. Spółka i nabywca będą ponosić tylko koszty związane z ich częścią nieruchomości. Nie będą oni też stronami umów zawieranych przez któregoś z nich z najemcą. Czy spółka będzie podatnikiem VAT z tytułu planowanej transakcji zbycia udziału we własności, przez co ww. transakcja będzie podlegała VAT? Jeżeli tak, to czy będzie ona stanowiła dostawę towarów czy świadczenie usług?

Komentarz Deloitte

W wydanej interpretacji Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie stwierdził, że zbycie udziału we własności nieruchomości podlega opodatkowaniu VAT jako dostawa towarów. Podkreślił, że istotą dostawy towarów jest przeniesienie prawa do rozporządzania towarami jak właściciel. Chodzi tutaj przede wszystkim o możliwość faktycznego dysponowania rzeczą. Czynności przejścia własności ekonomicznej nie musi towarzyszyć przejście własności w sensie prawnym. Dalej, odnosząc się do kodeksu cywilnego Dyrektor stwierdził, że w przypadku zbycia udziału w nieruchomości dotychczasowy właściciel przenosi na nabywcę prawo do rozporządzania nieruchomością jak właściciel, w zakresie w jakim uprawnia go do tego wysokość jego udziału.

Z tego Dyrektor wywnioskował, że nabycie udziału we własności nieruchomości należy rozpatrywać w kategorii dostawy towarów (części nieruchomości).

Wydaje się, że Dyrektor dokonując interpretacji pojęcia „rozporządzania towarem jak właściciel” pominął kwestię, że udział we własności rzeczy nie jest towarem w rozumieniu przepisów o VAT. W szczególności, udział we własności rzeczy nie mieści się w zawartej w ustawie o VAT definicji towarów, zgodnie z którą za towary uznaje się rzeczy ruchome, jak również wszelkie postacie energii, budynki i budowle lub ich części, będące przedmiotem czynności podlegających opodatkowaniu VAT, które są wymienione w klasyfikacjach wydanych na podstawie przepisów o statystyce publicznej, a także grunty.

W szczególności należy zaznaczyć, iż zgodnie z Dyrektywą 2006/112/WE Rady (wcześniej VI Dyrektywą) „Państwa członkowskie moga uznać za rzeczy: a) określone udziały w nieruchomości; b) prawa rzeczowe dające ich posiadaczowi prawo do korzystania z nieruchomości; c) udziały i inne równoważne udziałom tytuły prawne dające ich posiadaczowi prawne lub faktyczne prawo własności lub posiadania nieruchomości lub jej części.” Polski ustawodawca mógł więc na mocy Dyrektywy uznać za dostawę towarów zbycie ułamkowego prawa własności.

Nie skorzystał jednak z takiej możliwości, uznając jedynie za dostawę towarów niektóre prawa na nieruchomościach, np. ustanowienie spółdzielczego prawa do lokalu mieszkalnego i zbycie tych praw. W rezultacie, na gruncie krajowych

przepisów dotyczących opodatkowania VAT, nie ma podstaw, aby twierdzić, iż udziały w nieruchomości powinny być uznawane za towar, a w rezultacie, iż transakcja ich zbycia będzie stanowić dostawę towarów.

Powyższe stanowisko znajduje potwierdzenie m.in. w wyroku NSA z dnia 1 października 2008 r. (sygn. I FSK 1242/07). Sąd stwierdził w nim, iż nie można utożsamiać rzeczy z udziałem w rzeczy i podkreślił, że sprzeciwia się temu wykładnia systemowa wewnętrzna zarówno Dyrektywy o VAT, jak i ustawy o VAT.

Podsumowując, komentowana interpretacja budzi istotne wątpliwości, a co więcej rodzi poważne konsekwencje. Uznając bowiem zbycie udziału we własności nieruchomości za dostawę towaru w pewnych przypadkach może się okazać, że transakcja podlega zwolnieniu z VAT, co nie miałyby miejsca w przypadku uznania transakcji za świadczenie usług. Podatnik, który w swojej sprawie otrzymałby taką interpretację powinien złożyć wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a dalej skierować sprawę do sądu. Wydaje się, że szanse na pozytywne rozstrzygnięcie sprawy przed sądem, tj. uznanie zbycia udziału we własności nieruchomości za świadczenie usług, są duże.

Podstawa prawna

• art. 5 ust. 1 pkt 1, art. 7 ust. 1, art. 8 ust. 1 i art. 15 ust. 1 ustawy z 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz.U. nr 54, poz. 535 ze zm.).

Autor: Aleksandra Pacowska-Brudło

Prawo do odliczenia z tytułu wydatków na wyposażenie placówek partnerskich

Organ: Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie

Data: 17-06-2009

Sygnatura: IPPP3/443-379/09-2/KG

Typ dokumentu: Interpretacja indywidualna

Teza

Spółka, zgodnie z art. 86 ust. 1 ustawy o VAT z 2004 r., posiada prawo do odliczenia pełnej kwoty podatku naliczonego wynikającego z zakupów dokonywanych w celu wyposażenia placówek partnerskich, ponieważ lokale te wykorzystywane są do czynności opodatkowanych.

Stan faktyczny

Wnioskodawca w ramach prowadzonej działalności gospodarczej dokonuje zarówno sprzedaży usług zwolnionych z VAT, jak i sprzedaży towarów oraz usług opodatkowanych. W odniesieniu do większości ponoszonych kosztów spółka ma możliwość przyporządkowania podatku naliczonego od zakupywanych towarów/usług do sprzedaży opodatkowanej lub zwolnionej. Spółka świadczy usługi wynajmu lokali użytkowych partnerom, opodatkowane 22% VAT. W ramach usług opodatkowanych spółka dokonuje również czynności w zakresie organizacji i koordynacji placówek partnerskich na podstawie umowy zawartej z bankiem (umowa o zarządzanie siecią placówek). Jednocześnie na podstawie umowy agencyjnej, spółka dokonuje sprzedaży zwolnionej z VAT, która polega głównie na pośrednictwie finansowym w zakresie sprzedaży produktów banku. Dodatkowo, na podstawie umowy o współpracy w zakresie pośrednictwa finansowego zawartej z bankiem, spółka świadczy na jego rzecz również inne usługi, które kwalifikuje jako sprzedaż zwolnioną. Usługi na rzecz banku są świadczone niezależnie od usług podnajmu na podstawie umowy i umowy współpracy, świadczonych na rzecz partnerów. Podatek naliczony od zakupów dokonywanych w związku ze świadczeniem usług powyżej opisanych jako związanych ze sprzedażą zwolnioną z VAT nie jest wy-

kazywany przez Spółkę do odliczenia. Czy spółka uprawniona jest do odliczenia pełnej kwoty VAT naliczonego wynikającego z faktur dokumentujących koszty związane ze świadczeniem usług opodatkowanych, w tym w szczególności wydatki ponoszone na nabycie sprzętu oraz wyposażenia do placówek partnerskich jako koszty bezpośrednio związane ze świadczonymi usługami opodatkowanymi tj. usługami podnajmu oraz usługami obejmującymi czynności przygotowania oraz bieżącego wyposażania placówek partnerskich?

Komentarz Deloitte

Podatnik zwracając się z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej celem potwierdzenia prawa do odliczenia podatku naliczonego, de facto chciał potwierdzić zasady ustalenia związku podatku naliczonego z wykonywanymi czynnościami, co z kolei przy wykonywaniu przez danego podatnika zarówno czynności opodatkowanych jak i zwolnionych istotnie wpływa na możliwość jego odliczenia.

Zgodnie z przepisami art. 90 ustawy o VAT w przypadku dokonywania czynności opodatkowanych i zwolnionych z VAT, podatnik zobowiązany jest do stosowania odpowiednich reguł celem prawidłowego ustalenia kwoty podatku naliczonego do odliczenia. W pierwszej kolejności należy dokonać przyporządkowania podatku naliczonego do czynności opodatkowanych lub zwolnionych. Jeżeli przyporządkowanie danego podatku naliczonego nie jest możliwe, dopiero wtedy podatnik zobowiązany jest, w odniesieniu do tego podatku naliczonego, do stosowania tzw. współczynnika VAT, w celu ustalenia, w jakiej proporcji podatek naliczony powinien zostać przyporządkowany do tych czynności.

Wątpliwość podatnika budziła kwestia związana z faktem, że podatnik, poza czynnościami opodatkowanymi na rzecz partnerów w zakresie najmu placówek, świadczył również czynności zwolnione na rzecz banku w zakresie wspierania tych partnerów przy świadczeniu usług pośrednictwa finansowego (usługi pomocnicze do pośrednictwa finansowego). Dlatego też podatnik chciał potwierdzić, że w takim przypadku, przy ocenie prawa do odliczenia podatku naliczonego, istotny jest bezpośredni związek z czynnościami opodatkowanymi (w zakresie najmu), a nie powinien być uwzględniany ostateczny cel, jakim w samym sobie jest wsparcie dla partnerów przy wykonywa-

niu czynności zwolnionych.

Podatnik prawidłowo uznał, co zostało również potwierdzone w wydanej interpretacji indywidualnej, że w przypadku podatku naliczonego z usługami w zakresie najmu placówek na rzecz partnerów, czynności w tym zakresie jak i czynności zwolnione z VAT świadczone na rzecz banku powinny być rozpatrywane odrębnie. Innymi słowy w tym przypadku istotny jest bezpośredni związek podatku naliczonego z czynnościami w zakresie najmu, a nie fakt, że podatnik wykonując zarówno czynności opodatkowane jak zwolnione z VAT kompleksowo zapewniał funkcjonowanie partnerów i wspierał ich przy świadczeniu na rzecz banku usług zwolnionych.

Podstawa prawna

• art. 5 ust. 1 pkt 1 i art. 86 ust. 1 ustawy z 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz.U. nr 54, poz. 535 ze zm.).

Autor: Krzysztof Koniewski

Global Tax24

Zapraszamy do lektury Alertu prawnopodatkowego Deloitte (31/2009): Projekt rozporządzenia dotyczącego zasad szacowania dochodów w transakcjach pomiędzy podmiotami powiązanymi. Dostęp do treści alertu. (oprac. ZZWP Deloitte)

Udostępnianie samochodów zastępczych częścią usługi serwisowej – niemożliwość pełnego odliczenia VAT od zakupu aut

Organ: Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie

Data: 29-05-2009

Sygnatura: IPPP3/443-253/09-2/MPe

Typ dokumentu: Interpretacja indywidualna

Teza

Udostępnianie klientom samochodów zastępczych jest ściśle związane z usługami serwisowymi świadczonymi przez podatnika. Zapewnienie klientom samochodów zastępczych, na okres remontu pozostawionych samochodów, jest częścią usługi serwisowej, a nie samodzielną odpłatną usługą najmu, dzierżawy, leasingu lub inną o podobnym charakterze, w związku z czym nie może mieć zastosowania przepis art. 86 ust. 4 pkt 7 lit. b, pozwalający na pełne odliczenie VAT z faktur dokumentujących zakup tych samochodów. W świetle przedstawionego zdarzenia przyszłego oraz obowiązujących przepisów stwierdzić należy, że strona może odliczyć tylko 60% kwoty podatku naliczonego (nie więcej niż 6.000 zł), zawartego w fakturach dokumentujących nabycie samochodów zastępczych – zgodnie z art. 86 ust. 3 ustawy o VAT z 2004 r.

Stan faktyczny

Przedmiotem działalności spółki jest m.in. sprzedaż samochodów osobowych, części, akcesoriów, usługi serwisowe oraz wynajem samochodów zastępczych klientom. W zakresie działalności polegającej na wynajmie samochodów zastępczych spółka nabywa samochody osobowe, które stanowią dla niej majątek trwały i służą wyłącznie celom zarobkowego najmu przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy. Umowy zawierane są z reguły na okres trwania naprawy pojazdu w serwisie spółki lub na okres, jaki dopuszcza ubezpieczyciel w związku z naprawą powypadkową tj. 3-5 dni. Czy przy nabyciu samochodów osobowych służących wyłącznie celom najmu przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy spółce przysługuje pełne prawo odliczenia podatku naliczonego z faktur dokumentujących ich zakup?

Komentarz Deloitte

Będący przedmiotem interpretacji art. 86 ust. 4 pkt 7 lit. b) ustawy o VAT z 2004 r. wymaga dla posiadania pełnego prawa do odliczenia VAT spełnienia następujących warunków:

- (i) przedmiotem działalności podatnika jest oddanie samochodów w odpłatne używanie na podstawie umowy najmu, dzierżawy, leasingu lub innej o podobnym charakterze oraz
- (ii) samochody te powinny być przeznaczone do wykorzystywania na ten cel przez okres co najmniej 6 miesięcy.

Z przedstawionego we wniosku o interpretację stanu faktycznego wynika, iż podatnik spełnia oba te warunki, gdyż dokonuje „zarobkowego najmu” samochodów i są one przeznaczone do wykonywania tych czynności przez okres co najmniej 6 miesięcy. Organy podatkowe próbują twierdzić, iż udostępnianie samochodów jest częścią usługi serwisowej, nie zaś odpłatną odrębną usługą najmu lub o podobnym charakterze, co jak należy rozumieć wykluczałoby pełne odliczenie, jednak nie wynika ze stanu faktycznego podanego przez podatnika.

Natomiast, jeśli rzeczywiście klient podatnika otrzymywałby kompleksową usługę serwisową (do którego to twierdzenia skłania się organ skarbowy), polegającą na naprawie uszkodzonego pojazdu i otrzymania na ten czas pojazdu zastępczego wówczas kwestia możliwości odliczenia przez podatnika całości VAT naliczonego od pojazdu zastępczego nie jest jasno uregulowana na gruncie omawianego przepisu. Niemniej istnieją argumenty przemawiające również i w tym przypadku za możliwością stosowania tej regulacji.

Należy zauważyć, iż przepis wymaga, aby używanie miało charakter „odpłatny”, a umowa regulująca kwestię tego używania miała charakter podobny do umowy najmu, dzierżawy lub leasingu. Wydaje się, iż w takiej sytuacji można uznać, iż używanie pojazdu jest odpłatne, a te elementy umowy, które określają zasady używania samochodu oraz wynagrodzenie mogą spełniać – przy odpowiednim ich sformułowaniu – warunek „podobnego charakteru” do umowy najmu, dzierżawy lub leasingu.

Podstawa prawna

- art. 86 ust. 3 i 86 ust. 4 pkt 7 lit. b ustawy z 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz.U. nr 54, poz. 535 ze zm.).

Autor: Radosław Pietrzak

Global Tax24

Zapraszamy do lektury Alertu prawno-podatkowego Deloitte (32/2009): Opodatkowanie podatkiem od nieruchomości urządzeń technicznych w elektrowniach wiatrowych. Dostęp do treści alertu. (oprac. ZZWP Deloitte)

Prawo do wystąpienia z wnioskiem o zwrot VAT przysługuje byłym wspólnikom spółki cywilnej

Organ: Trybunał Konstytucyjny

Data: 10-03-2009

Sygnatura: P 80/08

Typ dokumentu: Wyrok

Teza

Byłym wspólnikom rozwiązanej spółki cywilnej przysługuje prawo skorygowania złożonych przez nią deklaracji VAT i wystąpienia z wnioskiem o zwrot nadpłaty.

Pytanie prawne

WSA w Łodzi zwrócił się do Trybunału Konstytucyjnego z pytaniem, czy art. 75 § 2 pkt 1 lit. b i § 3 oraz art. 81 § 1 Ordynacji podatkowej w zakresie, w jakim pomijają wśród osób uprawnionych do złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty i korekty deklaracji wspólników rozwiązanej spółki cywilnej będącej podatnikiem, są zgodne z art. 2 oraz art. 64 ust. 1 i 3 Konstytucji?

Komentarz Deloitte

Zagadnienie poddane rozprawie Trybunału Konstytucyjnego (TK) sprowadzało się do oceny konstytucyjności braku rozwiązań proceduralnych, pozwalających na złożenie korekty i wniosku o zwrot nadpłaconego VAT przez wspólników rozwiązanej spółki cywilnej będącej podatnikiem VAT. W przeszłości, orzecznictwo sądowoadministracyjne wskazywało w większości, że po likwidacji spółki cywilnej zwrot nadpłaconego podatku VAT byłym wspólnikom nie jest możliwy. Akcentowano przy tym brak tożsamości podmiotowej spółki i wspólników na gruncie VAT, a także brak następstwa prawnego wspólników zlikwidowanej spółki cywilnej uregulowanego w Ordynacji podatkowej (wspólnicy zlikwidowanej spółki cywilnej nie są jej następcami prawnymi, lecz zaliczani są do kręgu osób trzecich). Powyższe, zdaniem zwolenników utrzymania "tradycyjnego" poglądu związanego z utratą statusu podatnika VAT z chwilą likwidacji spółki cywilnej, świadczyło o braku prawa do zwrotu wspólnikom zapłaconego przez spółkę podatku VAT.

Kierując pytanie prawne do TK, WSA w Łodzi wskazał jednak na fakt, iż w świetle obowiązujących przepisów dopuszczalne jest uzyskanie przez Skarb Państwa podatków należnych od nieistniejącego już podmiotu - rozwiązanej spółki cywilnej - od jej byłych wspólników, nie jest zaś możliwe - w wyniku niekonstytucyjnego pominięcia - odzyskanie nadpłaty świadczenia nienależnie otrzymanego przez Skarb Państwa przez wspólników faktycznie ponoszących jego ciężar. Zdaniem WSA w Łodzi, ograniczeniu ulega w ten sposób przysługujące wspólnikom prawo własności majątku wspólnego. Zdaniem pytającego sądu, ograniczenie takie nie jest uzasadnione z punktu widzenia zasad równości i proporcjonalności, budzi też wątpliwości z punktu widzenia zgodności z ogólną zasadą demokratycznego państwa prawnego.

W przedstawionym wyroku TK powierzył, iż przepisy art. 75 § 2 pkt 1 lit. b i § 3 oraz art. 81 § 1 Ordynacji podatkowej, w zakresie, w jakim nie regulują trybu złożenia korekty deklaracji i wniosku o stwierdzenie nadpłaty podatku od towarów i usług przez byłych wspólników rozwiązanej spółki cywilnej będącej podatnikiem tego podatku, są niezgodne z art. 2 w związku z art. 64 ust. 1 Konstytucji RP i nie są niezgodne z art. 64 ust. 3 Konstytucji.

Zgodnie z wyrokiem TK byli wspólnicy spółek cywilnych mają zatem możliwość złożenia korekty deklaracji VAT i wniosku o nadpłatę. Pozbawienie ich tego prawa byłoby niezgodne z Konstytucją oraz jednocześnie z zasadą neutralności VAT. Wydaje się że orzeczenie TK ma znaczenie nie tylko dla wspólników spółek cywilnych, ale także innych spółek osobowych coraz częściej używanych jako forma prowadzenia działalności gospodarczej, nierzadko na znaczną skalę.

Podstawa prawna

• art. 75 § 2 pkt 1 lit. b i § 3 oraz art. 81 § 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2005 r. nr 8, poz. 60, ze zm.).

Autor: Monika Wachowiec

Global Tax24

Zapraszamy do lektury Alertu prawno-podatkowego Deloitte 33/2009 (VAT): Nowe stanowisko organów podatkowych w sprawie premii pieniężnych? Dostęp do treści alertu. (oprac. ZZWP Deloitte)

Faktury VAT mogą być wystawiane w dowolnym języku unijnym

Organ: Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie

Data: 17-06-2009

Sygnatura: IPPP2/443-277/09-2/IK

Typ dokumentu: Interpretacja indywidualna

Teza

Ustawa o VAT z 2004 r., rozporządzenie Ministra Finansów z 28 listopada 2008 r. w sprawie zwrotu podatku niektórym podatnikom, wystawiania faktur, sposobu ich przechowywania oraz listy towarów i usług, do których nie mają zastosowania zwolnienia od podatku od towarów i usług (§ 5), jak również przepisy OP nie regulują obowiązującego języka urzędowego. Zgodnie natomiast z art. 231 Dyrektywy 112 faktury mogą być wystawiane w każdym z języków unijnych. Należy zatem stwierdzić, że można wystawiać faktury VAT, faktury korygujące w dowolnym języku unijnym dokumentujące zarówno sprzedaż towarów i usług na terenie UE oraz na terytorium kraju.

Stan faktyczny

Spółka zarejestrowana jako podatnik VAT w Polsce rozważa możliwość wystawiania faktur VAT oraz faktur korygujących w języku angielskim dokumentujące sprzedaż towarów i usług na terenie UE oraz na terytorium kraju. Czy można wystawiać faktury VAT, faktury korygujące w dowolnym języku unijnym dokumentujące zarówno sprzedaż towarów i usług na terenie UE oraz na terytorium kraju?

Komentarz Deloitte

Interpretacja w przedmiocie możliwości wystawiania faktur w języku obcym była niewątpliwie potrzebna, jako że przepisy z zakresu polskiego prawa podatkowego nie pozwalają w sposób jednoznaczny stwierdzić, czy polscy podatnicy mają prawo sporządzić fakturę w języku innym niż polski. Opierając się wyłącznie na obowiązujących polskich przepisach z zakresu VAT można by wprawdzie argumentować, iż wobec braku odpowiedniej regulacji w rozporządzeniu MF ws. faktur (gdzie treść rozporządzenia w sposób bardzo szczegółowy określa warunki formalne dotyczące wystawiania faktur) za zasadne uznać należy, iż intencją ustawodawcy nie było wprowadzanie jakichkolwiek ograniczeń w zakresie języka, w jakim faktury powinny być sporządzane.

Niemniej jednak istniejący sposób uregulowania przedmiotowej kwestii w polskich przepisach nie pozwala na wykluczenie ryzyka sporu z organami podatkowymi w omawianym zakresie.

Analiza prawa unijnego zdaje się jednakże potwierdzać powyższą wstępną konkluzję. Powołany przez podatnika oraz MF przepis Dyrektywy 2006/112/WE (art. 231), zgodnie z którym poszczególne kraje członkowskie mogą żądać od podatnika przetłumaczenia wystawianych oraz otrzymywanych faktur wyraźnie wskazuje, iż Rada przewiduje możliwość wystawiania przez podatników krajów członkowskich faktur w różnych językach.

Warto również dodać, iż jakkolwiek w swoim uzasadnieniu MF ograniczył się do analizy przepisów z zakresu VAT (z uwagi na fakt, iż właściwość MF w procesie wydawania interpretacji indywidualnych ogranicza się do analizy przepisów podatkowych), niemniej jednak w omawianym przypadku istotne znaczenie mają również przepisy ustawy o języku polskim, które w sposób szczególnie regulują kwestie stosowania języka polskiego m.in. w obrocie gospodarczym. W szczególności przepisy wspomnianej ustawy wprowadzają obowiązek stosowania języka polskiego w zakresie wystawiania faktur jedynie w obrocie z udziałem konsumentów oraz przy wykonywaniu przepisów z zakresu prawa pracy (art. 7 ustawy o języku polskim). Powyższe prowadzi zatem do wniosku, iż w zakresie obrotu gospodarczego polskie podmioty nie mają obowiązku wystawiania faktury w języku polskim.

Warto pamiętać, iż bez względu na wynikającą

z przepisów VAT, jak i regulacji dotyczących stosowania języka polskiego możliwość wystawienia faktury w języku obcym, nadal obowiązuje podatnika treść rozporządzenia MF ws. faktur, co oznacza, iż pewne szczegółowo wymienione w rozporządzeniu wyrazy powinny mimo wszystko znaleźć się na takiej fakturze w języku polskim (tj. „FAKTURA VAT”, „FAKTURA KORYGUJĄCA” lub „KOREKTA”, itp.).

Jednocześnie należy mieć na uwadze, iż wystawianie faktur w języku obcym będzie niekiedy pociągać za sobą konieczność zapewnienia na koszt podatnika odpowiedniego tłumaczenia dokumentów dla celów dowodowych np. w toku czynności kontrolnych prowadzonych przez organy podatkowe/ skarbowe.

Podstawa prawna

- § 5 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 28 listopada 2008r. w sprawie zwrotu podatku niektórym podatnikom, wystawiania faktur, sposobu ich przechowywania oraz listy towarów i usług, do których nie mają zastosowania zwolnienia od podatku od towarów i usług (Dz.U. nr 212, poz. 1337),
- art. 231 Dyrektywy 2006/112/WE z 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.Urz. UE L nr 347).

Autor: Dominik Arędzki

Kwestia powstania różnic kursowych w związku z wystawianiem faktur zaliczkowych

Organ: Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie

Data: 16-06-2009

Sygnatura: IPPB5/423-213/09-2/AM

Typ dokumentu: Interpretacja indywidualna

Teza

Zaliczka otrzymana na poczet przyszłych dostaw towarów i usług nie stanowi przychodu podatkowego, a tym samym naliczonych przez spółkę różnic kursowych pomiędzy kwotami otrzymanych zaliczek, a odpowiadającymi im kwotami wynikającymi z faktur zaliczkowych nie można uznać za podatkowe różnice kursowe. Różnice kursowe (dodatnie, ujemne) powstają w momencie przeniesienia prawa własności budynku i użytkowania wieczystego gruntu na rzecz nabywcy na podstawie zawartego aktu notarialnego, a zatem prawidłowe było postępowanie spółki polegające na uznaniu, że realizowane różnice kursowe (dodatnie, ujemne) do przychodów lub kosztów w momencie wystawienia faktury zaliczkowej stanowiło nieprawidłowość i w związku z takim uznaniem spółka złożyła korektę CIT i w związku z taką korektą naliczyła i odprowadziła odsetki od zaległości podatkowych.

Stan faktyczny

Spółka, na podstawie przedwstępnej warunkowej umowy sprzedaży prawa wieczystego użytkownika nieruchomości oraz własności budynku zawartej 16.12.2005 roku zobowiązała się sprzedać prawo wieczystego użytkownika oraz prawo własności nowo wznoszonego budynku. Strony umowy ustaliły, że płatność na poczet ceny nabycia własności nieruchomości budynkowej wraz z prawem wieczystego użytkownika następować będzie w formie zaliczek miesięcznych w wysokości 90 % wartości wykonanych w miesiącu robót. Cenę sprzedaży oraz płatność tej ceny, w tym zaliczek na poczet ceny sprzedaży ustalono w EURO. Płatność ostateczna zostanie przez nabywcę dokonana jako różnica pomiędzy sumą zapłaconych zaliczek a umówioną ceną kupna sprzedaży nieruchomości. W związku z przyjętym sposobem rozliczeń powstają zrealizowane dodatnie i ujemne różnice kursowe. Różnice kursowe z tytułu płatności poszczególnych zaliczek wynikających z tego kontraktu wliczane były – dodatnie do przychodów natomiast ujemne do kosztów uzyskania przychodów w momencie ich poniesienia. Spółka ustala różnice kursowe na podstawie art. 15a ustawy o CIT. Czy zaistniałe zrealizowane różnice kursowe (dodatnie, ujemne) powinny być naliczane odpowiednio do przychodów lub kosztów w momencie wystawienia faktury zaliczkowej czy też w momencie przeniesienia

prawa własności budynku i użytkowania wieczystego na podstawie zawartego aktu notarialnego? Czy prawidłowym było postępowanie polegające na uznaniu, że realizowane różnice kursowe (dodatnie, ujemne) do przychodów lub kosztów w momencie wystawienia faktury zaliczkowej stanowiło nieprawidłowość i w związku z takim uznaniem spółka złożyła korektę CIT i w związku z taką korektą naliczyła i odprowadziła odsetki od zaległości podatkowych?

Komentarz Deloitte

Wydana interpretacja jest zgodna z literą art. 15a Ustawy CIT wskazujące wyraźnie, że dla celów podatkowych różnice kursowe mogą powstać jedynie, jeśli wystąpią różnice pomiędzy wartością:

- przychodu należnego a otrzymanego,
- kosztu poniesionego (zaksięgowanego) a zapłaconego,
- kredytu zaciągniętego/udzielonego a spłaconego,
- własnych środków pieniężnych na moment ich wpływu i wypływu.

W analizowanej sytuacji zaliczka niewątpliwie nie stanowi przychodu, a zatem nie mamy do czynienia z którymkolwiek z wymienionych powyżej punktów pozwalających na wyliczenie różnic kursowych. Innymi słowy, gdy otrzymanej zaliczki nie można zakwalifikować do przypadku przewidzianego przepisem art. 15a Ustawy CIT regulującym traktowanie różnic kursowych związanych z przychodami (gdyż zaliczka nie jest przychodem) i nie odnosi się do analizowanego przypadku inny ustęp/punkt tego przepisu, to jednocześnie biorąc pod uwagę, że analizowany art. 15a zawiera zamknięty katalog przypadków, w których realizacja różnic kursowych wywołuje określony skutek podatkowy należy przyjąć, że skutek w postaci zwiększenia lub zmniejszenia przychodu podatkowego nie wystąpi.

Rzecz jasna mówimy tu o skutku podatkowym powstania różnicy kursowej pomiędzy wartością zapłaconą, a zafakturowaną jako zaliczka przed wystawieniem faktury ostatecznej dokumentującej sprzedaż. Różnica kursowa kalkulowana jako różnica pomiędzy wartością ostatecznego przychodu w walucie obcej, a wartością środków pieniężnych na moment ich wpływu do spółki ostatecznie powstanie, nawet jeśli środki pieniężne wpłynęłyby wcześniej do spółki w postaci

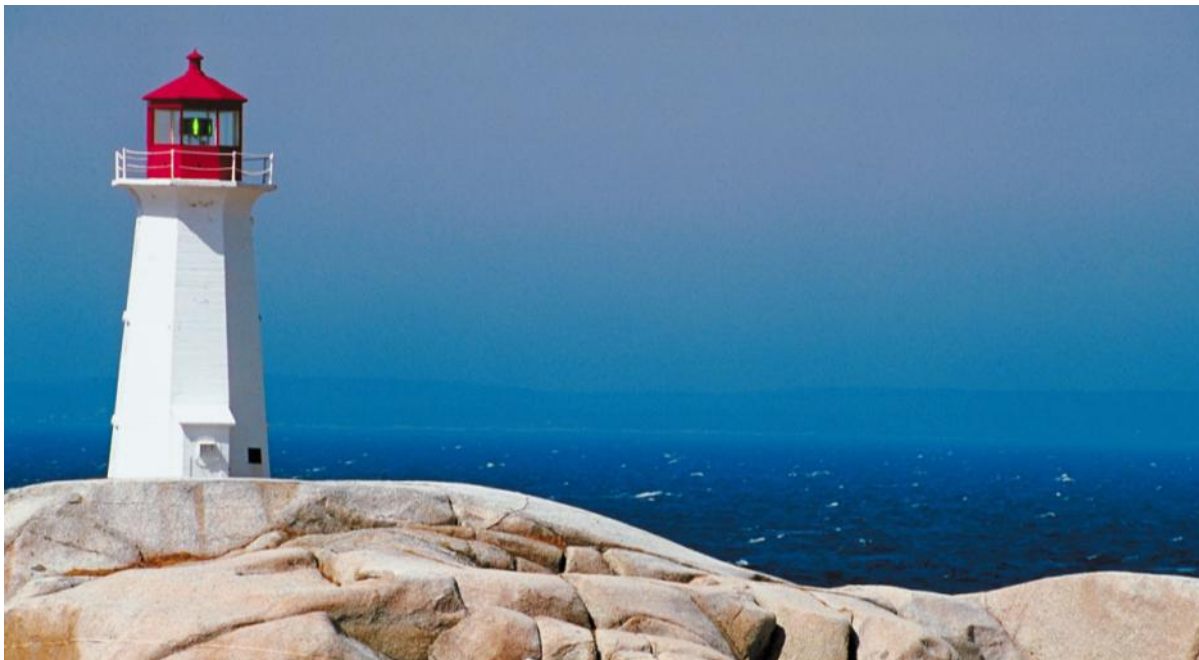
zaliczki. Tyle, że momentem powstania różnicy dla celów podatkowych będzie moment powstania przychodu CIT (na moment zbycia towaru, wykonania usługi wystawienia ostatecznej faktury, etc. zgodnie z art. 12 ust. 3 i następną Ustawy CIT). Analizowany przepis nie wyłącza bowiem całkowicie zaliczek z kalkulacji różnic kursowych, a wskazuje jedynie, że nie powstaną one w związku z zaliczkami do czasu powstania przychodu w rozumieniu Ustawy CIT. Stąd powyższa interpretacja będzie miała zastosowanie w sytuacjach, gdy koniec roku podatkowego przypadnie na dzień po otrzymaniu zaliczki w walucie obcej, a przed dniem powstania przychodu z tytułu sprzedaży towarów lub świadczenia usług których dotyczy zaliczka.

Podstawa prawna

- art. 15a ust. 2 pkt 1 i ust. 3 pkt 1 ustawy z 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz.U. z 2000 r. nr 54, poz. 654 ze zm.).

Autor: Aleksander Kot

Podatkowe skutki transakcji zamiany udziałów dla spółki nabywającej

Organ: Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie

Data: 07-07-2009

Sygnatura: IPPB3/423-212/09-2/AG

Typ dokumentu: Interpretacja indywidualna

Teza

Jeżeli wartość wydanych udziałów mogłyby stanowić koszt uzyskania przychodów w przypadku odpłatnego zbycia udziałów otrzymanych aportem na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 8 ustawy o CIT, to mogą również być uznane za koszt nabycia udziałów w przypadku likwidacji podmiotu, którego udziały podatnik otrzymał aportem. Zasada ustalania kosztu nabycia udziałów w przypadku odpłatnego zbycia udziałów, jak i likwidacji podmiotu, którego udziały zostały przez podatnika nabyte, jest taka sama. Ponadto, jeżeli zamiana udziałów jest kwalifikowaną formą aportu udziałów, to należy uznać, że reguły ustalenia kosztów podatkowych przy zbyciu udziałów wniesionych w drodze aportu, jak i tych otrzymanych na skutek zamiany udziałów powinny być takie same. Z kolei jeżeli zasady ustalania kosztów nabycia udziałów w obydwu przypadkach będą takie same, powinny one być analogiczne również w przypadku likwidacji podmiotu, którego udziały zostały wniesione aportem lub otrzymane w wyniku zamiany udziałów. A zatem kosztem nabycia udziałów będzie dla spółki nominalna wartość udziałów wydana

w zamian za otrzymane udziały. W związku z tym, analogicznie jak w przypadku odpłatnego zbycia udziałów, w momencie likwidacji wartość nominalna wydanych uprzednio przez spółkę udziałów pomniejsza będzie przychód do opodatkowania uzyskany przez spółkę z tytułu otrzymania majątku likwidacyjnego.

Stan faktyczny

Spółka (dalej: P) w najbliższej przyszłości zostanie spółką-córką spółki D (dalej: D), która nabyte 100% jej udziałów. D obecnie posiada 100% udziałów w spółce DG spółka z o.o. (dalej: DG), która jest właścicielem nieruchomości komercyjnej składającej się z prawa użytkowania wieczystego gruntu oraz budynku biurowego. W ramach restrukturyzacji, D rozważa dokonanie zamiany udziałów między polskimi spółkami zależnymi. Po nabyciu udziałów w P przez D, P otrzyma w wyniku aportu 100% udziałów w DG, w zamian za co wyda na rzecz D udziały w swoim podwyższonym kapitale zakładowym. Wartość otrzymanych udziałów nie będzie stanowić przychodu ani dla P, ani dla D, gdyż spełnione zostaną przesłanki przewidziane w art. 12 ust. 4d ustawy o CIT, w związku z czym nie powstanie konieczność opodatkowania transakcji CIT. Następnie nastąpi rozwiązanie spółki DG. Wówczas, po zakończeniu czynności likwidacyjnych, dokonany zostanie

podział majątku DG między udziałowców. Możliwe, że w wyniku podziału posiadana przez DG nieruchomości zostanie wydana w naturze na rzecz P, będącej jedynym udziałowcem DG. W efekcie P będzie wówczas zobowiązana do rozpoznania przychodu z tytułu udziału w zyskach osób prawnych w wysokości wartości majątku otrzymanego w związku z likwidacją DG, w części przewyższającej koszt nabycia bądź objęcia udziałów w likwidowanym podmiocie. Czy nominalna wartość udziałów w podwyższonym kapitale zakładowym P, wydanych na rzecz D w zamian za udziały w DG na skutek transakcji zamiany udziałów, będzie stanowiła dla P koszt nabycia udziałów DG w rozumieniu art. 12 ust. 4 pkt 3 ustawy o CIT?

Komentarz Deloitte

Przepisy dotyczące zbywania udziałów (akcji) w formie tzw. zamiany udziałów zostały wprowadzone do ustawy o CIT w związku z implementacją do polskiego prawa podatkowego postanowień Dyrektywy 90/434/EWG w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku łączenia, podziałów, wydzieleni, wnoszenia aktywów i wymiany udziałów dotyczących spółek różnych Państw Członkowskich oraz przeniesienia statutowej siedziby SE lub SCE pomiędzy Państwami Członkowskimi.

Z uwagi na korzyści podatkowe związane ze zbyciem udziałów (akcji) w takiej formie, stanowi ono ciekawą alternatywę dla zwykłej transakcji sprzedaży udziałów i jest coraz powszechniej stosowane w transakcjach restrukturyzacyjnych. Jednakże, z uwagi na brak szczegółowych przepisów ustawy o CIT dotyczących ustalenia kosztów nabycia udziałów (akcji) przez Spółkę Nabywającą, w praktyce występują wątpliwości w tym zakresie.

Komentowana interpretacja dotyczyła zasad ustalenia kosztów nabycia udziałów przy określeniu przychodu z tytułu otrzymania przez Spółkę Nabywającą majątku w związku z likwidacją spółki, której udziały zostały uprzednio nabyte przez Spółkę Nabywającą w wyniku zamiany udziałów. Przepisy ustawy o CIT wskazują jedynie, że powyższy przychód powinien zostać pomniejszony o koszty nabycia udziałów (akcji) w spółce likwidowanej, nie precyzując jednocześnie zasad jego ustalania. W prezentowanym stanowisku, podatnik odwołał się do zasady ogólnej ustalania kosz-

tów nabycia udziałów, zgodnie z którą kosztami nabycia udziałów (akcji) są wydatki na ich nabycie poniesione przez podatnika. Jednocześnie, podatnik uznał, że do tychże kosztów można zaliczyć wartość nominalną udziałów wydanych przez Spółkę Nabywającą w zamian za wkład niepieniężny.

Powyższe stanowisko znajduje potwierdzenie w orzecznictwie sądów administracyjnych, które w sposób jednoznaczny wskazały, że „wydanie akcji własnych w zamian za wkład niepieniężny może być uznane za wydatek w rozumieniu przepisu art. 16 ust. 1 pkt 8 ustawy z 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych, (wyrok WSA z 16 lipca 2008, I SA/Bk 155/08). Należy uznać, że przychylenie się organu podatkowego do powyższej interpretacji przepisów ustawy o CIT zasługuje w pełni na aprobatę i może mieć znaczenie nie tylko w odniesieniu do ustalania kosztów nabycia udziałów spółek likwidowanych. Mianowicie, przedstawiony sposób ustalania kosztów uzyskania przychodów może znaleźć zastosowanie również w przypadku np.:

- odpłatnego zbycia przez Spółkę Nabywającą udziałów nabytych w wyniku zamiany udziałów (stosowanie tych samych zasad zostało wyraźnie wskazane w komentowanej interpretacji), oraz
- ustalania wysokości kosztów związanych z nabyciem pochodnych instrumentów finansowych nabytych w formie wkładu niepieniężnego, przy ustalaniu z dochodu tytułu realizacji tych praw, rezygnacji z realizacji tych praw lub ich odpłatnego zbycia (z uwagi na podobieństwo stosowanych przepisów).

Na marginesie można również wskazać, że implementacja przepisów dotyczących zamiany udziałów do polskiego prawa podatkowego została przeprowadzona w sposób nieprawidłowy np. w związku z ograniczeniem korzyści podatkowych (brak opodatkowania podatkiem dochodowym) jedynie do osób prawnych. W rezultacie, w przyszłości można spodziewać się sporów z organami podatkowymi w tym zakresie.

Podstawa prawna

- art. 16 ust. 1 pkt 8 ustawy z 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz.U. z 2000 r. nr 54, poz. 654 ze zm.).

Autor: Andrzej Chętkowski

Koszty związane z bezskuteczną próbą pozyskania gruntu pod budowę nie są kosztem zaniechanej inwestycji

Organ: Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie

Data: 31-03-2009

Sygnatura: IPPB3/423-35/09-2/JG

Typ dokumentu: Interpretacja indywidualna

Teza

Wydatki poniesione przez podatnika w celu pozyskania gruntu pod budowę centrum handlowego, którego budowa nie doszła do skutku w związku z brakiem zgody miasta na nabycie prawa własności, użytkowania lub innego prawa do korzystania z gruntu - nie stanowią kosztów zaniechanych inwestycji, ponieważ nie nastąpiło jej rozpoczęcie. Wydatki te będą stanowiły koszty uzyskania przychodów zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy o CIT.

Stan faktyczny

Spółka prowadzi działalność gospodarczą polegającą na budowie centrów handlowych oraz wynajmie powierzchni handlowych. Planując budowę centrum handlowego prowadziła z jednostką samorządu terytorialnego negocjacje w sprawie pozyskania gruntu, na którym miało być realizowane przedsięwzięcie, oraz przystąpiła do konkursu na projekt jego zagospodarowania. W związku z powyższymi działaniami poniosła szereg wydatków. Miasto nie wyraziło jednak zgody na nabycie prawa własności, użytkowania lub innego prawa do korzystania z gruntu, co wynikało ze zmiany koncepcji przeznaczenia gruntu. Spółka nigdy nie przystąpiła zatem do realizacji przedsięwzięcia w postaci budowy Centrum; należy podkreślić, że brak możliwości realizacji budowy Centrum (a w konsekwencji także brak przychodów z tytułu najmu/sprzedaży jego powierzchni handlowej) nie wynikał z woli Spółki, lecz był wynikiem decyzji miasta. Czy powyższe wydatki będą stanowiły dla spółki koszty uzyskania przychodów?

Komentarz Deloitte

Komentowana interpretacja indywidualna Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie jest zasadna. Na wstępie należy zauważyć, że w przypadku spółki prowadzącej działalność w zakresie najmu powierzchni komercyjnej w budowanych centrach handlowych ponoszenie tego rodzaju kosztów jest niejako wpisane w specyfikę jej działalności.

Koszty wymienione we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej, po spełnieniu przesłanek zawartych w art. 15 Ustawy CIT, co do zasady będą więc kosztami podatkowymi spółki. Wątpliwość może powstać jednak w stosunku do sposobu i momentu ich rozliczenia w przypadku, gdy inwestycja nie dochodzi do skutku – czy należy traktować je jako koszty zaniechanych inwestycji, czy też rozpoznać jako bieżący koszt działalności w momencie jego poniesienia. Należy tu zaznaczyć, że w stanie prawnym obowiązującym do końca 2008 r. koszty zaniechanych inwestycji nie mogły być zaliczane do kosztów uzyskania przychodów. Tak, więc, w opisywanej sprawie kluczową kwestią jest jednak ustalenie, czy w ogóle mamy do czynienia z inwestycją, która już się rozpoczęła, czy też nie.

Zgodnie z Ustawą CIT inwestycję stanowią środki trwale w budowie w rozumieniu ustawy o rachunkowości, a mianowicie zaliczane do aktywów trwałych środki trwale w okresie ich budowy, montażu lub ulepszenia już istniejącego środka trwałego. Przez budowę należy natomiast rozumieć zgodnie z ustawą Prawo budowlane wykonywanie obiektu budowlanego w określonym miejscu, a także jego odbudowę, rozbudowę i nadbudowę. W stanie faktycznym spółka podała, iż w momencie ponoszenia wydatków nie posiadała prawa własności ani prawa użytkowania wieczystego gruntu, na którym zamierzała postawić centrum handlowe, a ponadto nie rozpoczęła żadnych prac budowlanych, ziemnych, czy przygotowania terenu pod budowę oraz nie wystąpiła z wnioskiem o pozwolenie na budowę centrum. W tak przedstawionym stanie faktycznym oczywiste jest, że w przypadku spółki rozpoczęcie inwestycji w ogóle nie miało miejsca. Potwierdza to powołany przez spółkę we wniosku o wydanie interpretacji wyrok NSA z dnia 8 sierpnia 2008 r. (II FSK 744/07).

Koszty poniesione przez spółkę nie stanowią zatem kosztów zaniechanych inwestycji w rozumieniu Ustawy CIT. Jednakże wydatki te jako

faktycznie poniesione w celu pozyskania przychodów z najmu/sprzedaży powierzchni użytkowej planowanego centrum handlowego i racjonalne gospodarczo mogą stanowić koszty uzyskania przychodów spółki na zasadach ogólnych, nawet mimo faktu, iż centrum handlowe nie powstało.

Podstawa prawna

• art. 16 ust. 1 pkt 41 ustawy z 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz.U. z 2000 r. nr 54, poz. 654 ze zm.).

Autor: Piotr Maculewicz

Global Tax24

Zapraszamy do lektury najnowszej publikacji w ramach "Alertów w branży farmaceutycznej". Alert Farmaceutyczny – wydanie 5/2009: Prawdopodobna zmiana stanowiska organów podatkowych w kwestii podatku VAT od premii pieniężnych. Dostęp do treści alertu. (oprac. ZZWP Deloitte)

Kontakty

Aleksandra Pacowska-Brudło

Menedżer

Dział Doradztwa
Podatkowego Deloitte
Tel. +48 (22) 511-08-38
apacowska@deloittece.com

Krzysztof Koniewski

Menedżer

Dział Doradztwa
Podatkowego Deloitte
Tel. +48 (71) 337-64-45
kkoniewski@deloittece.com

Radosław Pietrzak

Menedżer

Dział Doradztwa
Podatkowego Deloitte
Tel. +48 (22) 511-09-10
rpietrzak@deloittece.com

Monika Wachowiec

Starszy Konsultant

Dział Doradztwa
Podatkowego Deloitte
Tel. +48 (61) 882-42-31
mwachowiec@deloittece.com

Dominik Arędzki

Starszy Konsultant

Dział Doradztwa
Podatkowego Deloitte
+48 (42) 290-61-18
daredzki@deloittece.com

Aleksander Kot

Menedżer

Dział Doradztwa
Podatkowego Deloitte
Tel. +48 (22) 511-04-21
alkot@deloittece.com

Andrzej Chętkowski

Starszy Konsultant

Dział Doradztwa Podatkowego
Deloitte
+48 (22) 511-06-05
achetkowski@deloittece.com

Piotr Maculewicz

Starszy Konsultant

Dział Doradztwa
Podatkowego Deloitte
Zespół Doradztwa
dla Sektora Nieruchomości
Tel. +48 (22) 511-05-16
pmaculewicz@deloittece.com

Nasze usługi

Jesteśmy jedną z największych i najdynamiczniej rozwijających się spółek doradztwa podatkowego w Polsce. Ponad 280 specjalistów ze wszystkich dziedzin prawa podatkowego na bieżąco śledzi i analizuje zmiany w przepisach, zapewniając klientom kompleksową obsługę wszystkich zagadnień prawno podatkowych mających wpływ na prowadzenie działalności gospodarczej. Obsługujemy kilkaset podmiotów gospodarczych, wśród nich największe firmy na rynku.

Polska sieć biur Deloitte świadczących usługi doradztwa podatkowego obejmuje Warszawę, Gdańsk, Katowice, Kraków, Łódź, Poznań, Szczecin i Wrocław.

Wychodząc naprzeciw oczekiwaniom klientów, stworzyliśmy interdyscyplinarne zespoły branżowe oraz specjalistyczne zespoły techniczne.

Świadczymy usługi z zakresu:

- podatku dochodowego od osób prawnych (CIT),
- cen transferowych,
- międzynarodowego prawa podatkowego,
- podatków pośrednich (VAT, akcyza, cło),
- fuzji i przejęć,
- postępowań podatkowych i sądowych (włącznie z reprezentacją klientów przed NSA),
- podatku dochodowego od osób fizycznych (PIT), w tym doradztwa dla osób oddelegowanych do pracy za granicą,
- podatku od nieruchomości,
- dotacji i ulg inwestycyjnych,
- zarządzania ryzykiem podatkowym,
- podatku odroczonego.

Specjalizujemy się w kompleksowej obsłudze branż:

- finansowej,
- paliwowo-energetycznej,
- telekomunikacyjnej,
- informatycznej,
- chemicznej,
- farmaceutycznej,
- nieruchomości,
- motoryzacyjnej,
- dóbr szybkozbywalnych,
- handlu detalicznego,
- produkcyjnej.

Stworzyliśmy także specjalistyczne zespoły dla klientów z poszczególnych obszarów językowych:

- German Desk,
- French Desk,
- Japanese Desk,
- Korean Desk.

W ramach świadczonych usług prowadzimy:

- doradztwo bieżące,
- sporządzanie deklaracji podatkowych,
- asystę przy transakcjach,
- doradztwo restrukturyzacyjne,
- projekty optymalizacji podatkowej,
- przeglądy podatkowe,
- badania due diligence,
- postępowania podatkowe,
- szkolenia i warsztaty podatkowe.

Biura

Centrala

Warszawa

Al. Jana Pawła II 19, 00-854 Warszawa

Tel. (22) 511 08 11

Fax (22) 511 08 13

Biura regionalne

Gdańsk

ul. Arkońska 6, 80-387 Gdańsk

Tel. (58) 761 67 90

Fax (58) 761 67 61

Katowice

ul. Uniwersytecka 13, 40-007 Katowice

Tel. (32) 603 03 30

Fax (32) 603 03 31

Kraków

Al. Armii Krajowej 16, 30-150 Kraków

Tel. (12) 622 43 40; 622 43 80

Fax (12) 622 43 43; 622 43 83

Łódź

Al. Marszałka Józefa Piłsudskiego 76

90-330 Łódź

Tel. (42) 290 61 00

Fax (42) 290 61 01

Poznań

ul. Ułańska 7, 60-748 Poznań

Tel. (61) 882 42 00

Fax (61) 882 42 01

Szczecin

Plac Rodła 8, 70-419 Szczecin

Tel. (91) 359 40 65

Fax (91) 359 40 66

Wrocław

Rynek 7, 50-106 Wrocław

Tel. (71) 344 71 20; 344 71 21

Fax (71) 344 71 25

Więcej informacji

o Dziale Doradztwa Podatkowego:

www.deloitte.com/pl/podatki

Nieodpłatne serwisy Deloitte:

www.deloitte.com/pl/subskrypcje

Deloitte świadczy usługi audytorskie, konsultingowe, doradztwa podatkowego i finansowego klientom z sektora publicznego oraz prywatnego, działającym w różnych branżach. Dzięki globalnej sieci firm członkowskich obejmującej 140 krajów oferujemy najwyższej klasy umiejętności, doświadczenie i wiedzę w połączeniu ze znajomością lokalnego rynku. Pomagamy klientom odnieść sukces niezależnie od miejsca i branży, w jakiej działają. 160 000 pracowników Deloitte na świecie realizuje misję firmy: stanowić standard najwyższej jakości.

Specjalistów Deloitte łączy kultura współpracy oparta na zawodowej rzetelności i uczciwości, maksymalnej wartości dla klientów, lojalnym współdziałaniu i sile, którą czerpią z różnorodności. Deloitte to środowisko sprzyjające ciągłemu pogłębianiu wiedzy, zdobywaniu nowych doświadczeń oraz rozwojowi zawodowemu. Eksperti Deloitte z zaangażowaniem współtworzą społeczną odpowiedzialność biznesu, podejmując inicjatywy na rzecz budowania zaufania publicznego i wspierania lokalnych społeczności.

Nazwa Deloitte odnosi się do Deloitte Touche Tohmatsu, podmiotu prawa szwajcarskiego i jego firm członkowskich, które stanowią oddzielne i niezależne podmioty prawne. Dokładny opis struktury prawnej Deloitte Touche Tohmatsu oraz jego Firm Członkowskich można znaleźć na stronie www.deloitte.com/about. Dokładny opis struktury prawnej Deloitte w Polsce można znaleźć na stronie www.deloitte.com/pl/onas

Deloitte zastrzega sobie prawo do usuwania z listy subskrybentów Tax24 osób i firm bez podawania przyczyny. Biuletyn Tax24. Przegląd orzecznictwa sądów administracyjnych nie stanowi porady prawnej ani podatkowej i nie może być za taką uznawany. Deloitte Doradztwo Podatkowe sp. z o.o. nie ponosi odpowiedzialności za wykorzystanie informacji zawartych w tym biuletynie lub decyzje podjęte na ich podstawie i ich skutki, bez wcześniejszego zasięgnięcia opinii specjalistów Deloitte Doradztwo Podatkowe sp. z o.o.